

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

NORA ROBERTS

În lumina stelelor

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LBRIS

We know
books

Dance Upon the Air

Nora Roberts

Copyright © 2001 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

În lumina stelelor

Nora Roberts

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corectori: Emilia Achim, Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

În lumina stelelor / Nora Roberts;

trad. din lb. engleză: Laura Berceanu. –

București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9933-6

I. Berceanu, Laura (trad.)

821.111

PROLOG

Satul Salem, Massachusetts

22 iunie 1692

În umbra verde întunecată din adâncul pădurii, cu un ceas înainte de răsăritul lunii, se întâlneau pe ascuns. Curând, cea mai lungă zi avea să se preschimbe în cea mai scurtă noapte a solstițiului.

Nu avea să existe nici un fel de sărbătoare, nici un ritual de mulțumire pentru lumină și căldură în acest sabbat al Lithei¹. De data asta solstițiul era un moment de ignoranță și de moarte.

Cele trei se întâlneau cu teamă.

– Avem tot ce ne trebuie?

Cea cunoscută aici drept Văzduh își trase mai jos gluga pe frunte, astfel încât nici o șuviță din părul blond să nu se poată zări în lumina muribundă.

– O să ne descurcăm cu ce avem.

Gaia își așeză jos pachetelul. Acea parte din ea care ar fi vrut să plângă și să urle de furie în fața nedreptății ce fusese înfăptuită, sau ce avea să urmeze, era îngropată adânc. Așa cum își ținea capul plecat, părul des, castaniu îi cădea liber în față.

– Nu există altă cale pentru noi?

Văzduh îi atinse cu mâna umărul Gaiei și amândouă priviră către cea de a treia.

Aceasta stătea lângă ele, subțire și dreaptă. În ochii ei se citea tristețea, dar, dincolo de tristețe, exista o hotărâre puternică. Ea, care era Flacăra, își aruncă pe spate gluga, într-un gest de sfidare. Șuvițele roșii și cârlionțate se revărsară de sub haină.

¹ Litha – solstițiul de vară (n.tr.)

LIBRIS | We know books

– Tocmai pentru că asta-i calea noastră nu există o alta. O să ne vâneze ca pe niște tâlhari, ca pe niște ucigași, și o să ne omoare, așa cum au omorât deja o sărmană nevinovată.

– Bridget Bishop nu era vrăjitoare, spuse cu amărăciune Gaia, ridicându-se în picioare.

– Nu. Și le-a spus asta celor veniți să o judece. A jurat că nu este. Dar tot au spânzurat-o. A fost ucisă din cauza minciunilor câtorva fetișcane și a furiei unor fanatici care simt miros de pucioasă oriunde întorc capul.

– Dar au fost petițiuni!

Văzduh își împreună mâinile asemenea unei femei care se pregătește să se roage. Sau să implore.

– Nu toată lumea susține judecata, nici această persecuție cumplită.

– Sunt prea puțini aceștia, murmură Gaia. Și e mult prea târziu.

– Nu se va sfârși cu o singură moarte. Am văzut.

Flacăra închise ochii, văzu din nou ororile ce aveau să vină.

– Protecția noastră nu poate supraviețui vânătorii. Ne vor găsi și ne vor distruge.

– N-am făcut nimic!

Văzduh își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Nimic rău.

– Și ce rău a făcut Bridget Bishop? i-o întoarse Flacăra. Ce rău a făcut oricare dintre celelalte acuzate, care-și așteaptă judecata, în Salem? Sarah Osborne a murit într-o închisoare din Boston. Pentru ce vină?

Simți furia năvălindu-i prin vine, fierbinte și puternică, și o respinse fără milă. Chiar și acum, refuza să permită ca puterea să-i fie întinată de furie și ură.

– Sângele s-a înfierbântat în puritani, continuă ea. În acești pionieri¹. Sunt niște fanatici și vor aduce un val de moarte înainte ca lumea să-și revină la normal.

– Dacă am putea ajuta...

– Nu-i putem opri, soră.

– Nu. Flacăra înclină din cap spre Gaia. Putem doar să supraviețuim. Așa că plecăm din locul ăsta, părăsim casa pe care ne-am făcut-o aici, viețile pe care le-am fi putut avea aici. Și ne facem altele. Îi prinse blând capul lui Văzduh între palme. Nu plânge pentru ceea ce nu poate fi, ci sărbătorește ceea ce se poate. Suntem Cele Trei și nu vom pieri în locul ăsta.

– Vom fi singure.

– Vom fi împreună.

Și în ultimele raze ale zilei, făcură cercul – o dată, de două, de trei ori. Focul cuprinse pământul într-un inel, iar vântul ridică flăcările sus.

Înăuntrul cercului magic, formară un altul, ținându-se de mâini.

Acceptându-și soarta, Văzduh își ridică fața spre cer.

– Așa cum noaptea cuprinde ziua, oferim această lumină. Suntem loiale Căii și dreptății ce o să vină. Adevărul aici s-a cântat, un singur cerc am format.

Gaia, sfidătoare, își ridică vocea:

– E ultima noastră oră pe acest pământ. Present, viitor, trecut, vom dispărea în vânt. Forță fără de sfârșit, un cerc îndoit.

– Ne-am oferit darurile, fără vreun rău cuiwa. Dar vânătoarea de sânge a început deja. Ne vom face casa departe de-aici.

Flacăra ridică mâinile împreunate.

– Departe de moarte, departe de frici. Putere, te eliberez! Al treilea cerc îl desenez!

Vântul se întete și pământul se cutremură. Focul magic țâșni în noapte. Trei voci se ridicară într-un glas:

– Departe de ură fie acest tărâm. Ferit de teamă, de moarte și scrum. Fă stâncă, fă pom, fă deal și ne-adună! Du-ne acolo pe raze de lună! Du-ne peste pădure și peste mare, rupe-ne pe veci de aceste hotare. O insulă fie, în mijloc de apă, unde să nu fim găsite vreodată.

Un urlet grozav cuprinse pădurea, un vârtej ca un uragan, cu o flăcără în mijloc. În timp ce aceia care vâneau ce nu înțelegeau dormeau mulțumiți de sine în paturile lor, o insulă se ridică spre cer, răsucindu-se vijelios spre mare.

Se așază sigură și senină pe valurile liniștite. Și prinse viață în acea cea mai scurtă noapte.

¹ Pionieri – primii coloniști europeni pe continentul american (n.tr.)

1

Insula Trei Surori

Iunie 2001

Privea drept în față la fâșia de pământ verde și denivelată, care începea să-și dezvăluie secretele în depărtare. Farul, desigur. Ce ar fi fost o insulă din New England fără sulița ei semeață? Acesta, de un alb imaculat și strălucitor de-ți lua ochii, era cocoțat pe o stâncă abruptă. Exact așa cum trebuia, își spuse Nell.

Lângă far era o căsuță de piatră, cenușie în lumina puternică a soarelui de vară, cu acoperișul ridicat în mai multe triunghiuri ascuțite și, spera Nell, cu o logie ce înconjura etajul.

Văzuse tablouri cu Farul Surorilor și cu casa ce stătea atât de puternică și de bine înfiptă lângă acesta. Cel pe care îl văzuse în magazinașul de pe coastă îi stârnise impulsul de a se urca pe feribot.

De șase luni își urma impulsul și instinctul, de la doar două luni de când planul ei meticolos și muncit din greu o eliberase.

Fiecare moment din aceste prime două luni fusese pură teroare. Apoi, treptat, teroarea se transformase în anxietate și într-un nou fel de teamă, aproape ca o foame, să nu piardă din nou ce găsisese.

Murise ca să poată trăi.

Acum se săturase să fugă, să se ascundă, să se piardă în orașe aglomerate. Voia o casă. Nu asta își dorise întotdeauna? O casă, rădăcini, familie, prieteni. Un mediu familiar care să nu se grăbească să o judece.

Poate că o să găsească o parte din asta aici, pe fâșia de pământ legănată de mare. Cu siguranță nu exista loc mai îndepărtat de Los Angeles decât insulița asta drăgălașă. Poate doar dacă părăsea țara cu totul.

Dacă nu-și găsea de lucru pe insulă, tot putea rămâne acolo vreo câteva zile. Câteva zile de vacanță, de pauză de la fugă, hotărî ea.

O să se bucure de plajele stâncoase, de sătucul de acolo, o să urce pe stâncă și-o să rătăcească prin pădurea deasă.

Învățase cum să prețuiască și să sărbătorească fiecare clipă. Era ceva ce n-avea să mai uite vreodată.

Privind încântată căsuțele de șindrilă cuibărite în spatele docului, se sprijini de balustrada feribotului și lăsă vântul să-i sufle prin păr. Avea din nou culoarea naturală, blond decolorat de soare. Când fugise, îl tunsesc scurt, băiețește, tăind bucuuroasă cărlionții blonzi, apoi vopsindu-l într-un șaten-închis. Pe parcursul ultimelor luni, își schimbase culoarea periodic – roșu aprins, negru abanos, șaten-deschis. Îl purta în continuare destul de scurt și foarte întins.

Spunea ceva faptul că avusese în sfârșit curaj să-l lase iar așa cum era, nu? Un fel de a se revendica pe sine însăși, își spuse.

Lui Evan îi plăcuse lung, cu cărlionții rebeli. Fuseseră momente în care o trăsesse de păr pe podea, pe scări... Îi folosise șuvițele ca pe niște lanțuri.

Nu, n-o să-și mai lase niciodată părul lung.

Se simți străbătută de un fior și privi repede peste umăr, cercetând mașinile, oamenii. Își simți gura uscată și gâtul fierbinte în timp ce se uita după un bărbat înalt și slab, cu păr auriu și ochi la fel de palizi și de duri ca sticla.

Nu era acolo, firește. Era la 5 000 de kilometri depărtare. Ea era moartă pentru el. Nu-i spusese el de sute de ori că n-o să poată să scape de el decât atunci când o să moară?

Helen Remington murise, ca Nell Channing să poată trăi.

Furioasă pe sine însăși că se întorsese, chiar și pentru o clipă, în mintea ei, Nell încercă să se calmeze. Respiră încet. Aer sărat, apă. Libertate.

Când umerii i se relaxară din nou, un zâmbet timid încercă să-i încrețească buzele. Rămase lângă balustradă, o femeie micuță, cu părul scurt și însoțit care îi dansa vesel în jurul chipului delicat. Gura ei nerujată și blândă se curbă în sus, jucându-se cu gropițele din obraji. Plăcerea aducea o strălucire trandafirie pielii ei.

Nu era machiată deloc, și asta tot cu intenție. Exista în ea o parte care încă se ascundea, încă se simțea vânată, și Nell făcea tot ce putea ca să treacă neobservată.

Cândva fusese considerată o frumusețe și se îngrijise în mod corespunzător. Se îmbrăcase așa cum i se spusese să se îmbrace, cu haine strălucitoare, sexy și sofisticate, alese de un bărbat care susținea că o iubește mai mult decât orice pe lume. Cunoscuise senzația mângâierii de mătase pe piele, știa ce înseamnă să prinzi cu nonșalanță la gât

un colier cu diamante. Helen Remington cunoscuse toate privilegiile unei mari averi.

Și, timp de trei ani, trăise măcinată de teamă, în cea mai adâncă nefericire.

Nell purta o cămașă simplă de bumbac peste o pereche de blugi decolorați. Era încălțată confortabil, cu o pereche de teniși albi și ieftini. Singura ei bijuterie era un lăntșor vechi, care fusese al mamei sale. Unele lucruri erau prea prețioase pentru a le lăsa în urmă.

În timp ce feribotul încetinea, apropiindu-se de doc, se duse înapoi la mașina ei. Ajungea pe insula Trei Surori cu un geamantan mic, în care erau toate lucrurile ei, un Buick ruginit, luat la mâna a doua și doar cu 208 dolari în buzunar.

Era cum nu se poate mai fericită.

Nimic, își spuse după ce parcă lângă doc și începu să se plimbe pe jos, nu putea fi mai diferit de palatele plăcerii și de strălucirea orbitoare din Beverly Hills. Și nimic, își dădu seama, nu părea să se potrivească mai mult sufletului ei decât acest sătuc numai bun de pus pe o carte poștală. Atât casele, cât și prăvăliile erau curate și îngrijite, deși decolorate de sarea mării și de soare. Străzile pietruite, curate ca lacrima, urcau serpuiind pe dealuri sau se răsuceau ca săgețile înapoi spre docuri.

Grădinile erau îngrijite cu dragoste, ca și cum buruienile ar fi fost în afara legii. Câinii lătrau în spatele gardurilor joase și copiii se plimbau pe biciclete roșii precum cireașa sau de un albastru electric.

Docurile în sine erau o imagine demnă de studiat. Bărți, plase și bărbați cu obraji roșii, cu cizme înalte din cauciuc. Simțea mirosul de pește și de sudoare.

Urcă dealul care se ridica de la docuri și se întoarse să privească înapoi. De acolo de sus putea vedea ambarcațiunile turistice despicând apa golfului și plaja micuță, în formă de seceră, unde oamenii stăteau întinși pe prosoape sau săreau în valurile puternice. Un trenuleț roșu, pe care scria cu litere albe CELE TREI SURORI – TURURI, se umplea rapid cu excursioniști de-o zi înarmați cu aparate de fotografiat și camere de filmat.

Pescuitul și turismul – presupunea că acestea erau cele două industrii care țineau insula pe linia de plutire. Dar asta era economie. Insula înfruntase marea, furtunile și timpul, supraviețuind și prosperând în propriul ritm. Iar asta, își spuse, era curaj.

Ei îi luase prea mult să-și găsească curajul.

High Street se întindea peste deal. De-o parte și de alta a străzii erau magazine și restaurante și tot felul de prăvălii care, presupunea, asigurau

viața insulei. Ar trebui să facă prima oprire la unul dintre restaurante, își spuse. Era posibil să-și găsească de lucru, un post de chelneriță sau de bucătar pentru comenzi ușoare, cel puțin pe perioada de vară. Dacă și-ar fi găsit de lucru, putea căuta o cameră.

Putea rămâne.

După câteva luni, oamenii aveau s-o cunoască. Să-i facă semn cu mâna când treceau pe lângă ea, să o strige pe nume. Obosise să fie mereu o străină, să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească. Pe nimeni căruia să-i pese.

Se opri să privească hotelul. Spre deosebire de celelalte clădiri, acesta era din piatră, nu din lemn. Cele trei etaje aveau balcoane cu balustrade complicate, din fier de culoare roșcată. Iar colțurile ridicate ale acoperișului erau fără discuție romantice. Numele i se potrivea, hotărî Nell. Hanul Magic.

Avea mari șanse să găsească de lucru aici. Putea să servească în salon sau să ajute la curățenie. Să-și găsească de lucru era primul punct pe lista ei de priorități.

Dar nu reuși să intre și să facă ceva în legătură cu asta. Voia timp mai întâi, puțin timp înainte să se ocupe de aspectele practice.

Nehotărâtă, ar fi spus Evan. „Ești mult prea nehotărâtă și nesăbuită, Helen. Norocul tău că mă ai pe mine ca să am grijă de tine.“

Pentru că vocea lui îi răsună mult prea clar în urechi, pentru că vorbele îi știrbeau încrederea pe care o redobândise atât de încet, se răsuci pe călcâie și o apucă în direcția opusă.

Pe toți dracii, o să-și găsească de lucru când o să fie pregătită. Deocamdată însă, o să se plimbe, o să se joace de-a turistul, o să exploreze. După ce o să străbată High Street dintr-un capăt în altul, o să se întoarcă la mașina ei și o să exploreze toată insula. Nici măcar n-o să se oprească la punctul turistic ca să ia o hartă.

Urmându-și instinctul, își puse rucsacul în spate și traversă strada. Trecu pe lângă ateliere de creație și magazine cu suvenir, rămânând mult timp să admire vitrinele. Îi plăceau lucrurile drăguțe care stăteau pe rafturi fără vreun rost anume. Într-o zi, o să se așeze iar într-un loc și-o să-și facă o casă exact așa cum îi plăcea, plină de prostii, de veselie și culoare.

Un magazin de înghețată o făcu să zâmbească. Avea mese rotunde din sticlă și scaune din fier forjat. O familie de patru persoane stătea la una din aceste mese, râzând în timp ce înghițeau linguri de frișcă presărate cu bucățele de zahăr în toate culorile. Un băiat cu un șorț și o bonetă albă stătea în spatele tejghelei și o fată îmbrăcată cu o pereche

strâmtă de blugi tăiați deasupra gleznei flirta cu el în timp ce se hotăra ce să aleagă.

Nell schiță tabloul în mintea ei și plecă mai departe.

Librăria o opri în loc, o făcu să ofteze. Casa ei avea să fie și plină de cărți, dar nu de exemplare rare și scumpe, de primă ediție, pe care nimeni să nu le deschidă și să nu le citească vreodată. Ea o să aibă cărți vechi și rupte și cărți noi și lucioase, cu tot felul de povești în ele. De fapt, era unul din lucrurile pe care le putea începe acum. Un roman broșat n-o să atârne prea greu în rucsac, dacă trebuia să meargă mai departe.

Ridică privirea de la cărțile expuse la literele gotice inscripționate pe vitrina din sticlă. *Cafeneaua cu Cărți*. Ei bine, era perfect. O să scoatească prin vrafuri, o să găsească ceva plăcut de citit și o să răsfioască romanul la o ceașcă de cafea.

Intră și se simți învăluită de parfum de flori și de mirodenii și auzi muzică de cimpoi și de harpă. Hotelul nu era singurul loc magic de pe aici, își spuse Nell în clipa în care trecu pragul.

Cărțile, într-un amalgam de culori și de forme, erau aranjate pe rafturi vopsite în albastru-închis. De deasupra, luminițe minuscule străluceau din tavan asemenea unor stele. Casa de marcat era pe un dulap vechi de stejar, pe care erau incrustate imagini cu zâne și semiluni.

O femeie cu părul negru și tuns în scări ciufulite stătea pe un taburet înalt, dând alene paginile dintr-o carte. Ridică privirea și-și potrivea pe nas ochelarii cu rame argintii.

– Bună dimineța! Vă pot ajuta?

– Vreau doar să arunc o privire, dacă e-n regulă.

– Sigur că da. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie să vă ajut să găsiți ceva anume.

Femeia se întoarse la cartea ei, și Nell își începu explorarea. De cealaltă parte a încăperii, două scaune mari erau așezate cu fața spre un șemineu de piatră. Pe o masă între cele două scaune era o lampă făcută dintr-o figurină ce înfățișa o femeie într-o robă, cu mâinile ridicate. Mai erau și alte nimicuri pe rafturi, statuete din piatră colorată, ouă de cristal, dragoni. Nell se învârti prin jur, trecând pe lângă cărți, pe de-o parte, și rânduri de lumânări pe cealaltă.

În capătul încăperii, o scară răsucită ducea la etaj. Urcă și găsi alte cărți, alte flecușete și cafeneaua.

Șase mese din lemn lucios erau aranjate lângă fereastra din față. Într-o parte era o vitrină din sticlă, care se lăuda cu o varietate impresionantă de produse de patiserie, sendvișuri și un vas de porțelan cu supa zilei.

Prețurile erau destul de piperate, dar în limite rezonabile. Nell se gândi să-și ia o supă, pe lângă cafea.

Când se apropie, auzi voci răsunând de după ușa deschisă din spatele tejghelei.

–Jane, este ridicol! Și de-a dreptul iresponsabil!

–Nu este. Este șansa lui Tim și e o șansă de a scăpa de pe insula asta nenorocită. O șansă de care o să profităm!

–Posibilitatea unei audiții pentru o piesă care ar putea sau nu să fie produsă pe Broadway *nu este* o mare șansă. Nici unul dintre voi n-o să aibă de lucru. Nu o să...

–Plecăm, Mia. Ți-am spus că o să lucrez până astăzi la prânz și o să lucrez până la prânz.

–Mi-ai spus asta acum mai puțin de 24 de ore.

Se simțea o iritare în voce – o voce joasă, extrem de plăcută. Nereușind să se stăpânească, Nell se apropie.

–Cum o să pot ține cafeneaua deschisă dacă nu are cine să gătească?

–Totul se rezumă la tine, nu? Nici măcar nu poți să ne urezi succes.

–Jane, vă urez să aveți parte de o minune, pentru că de-asta o să fie nevoie. Nu, stai, nu pleca supărată!

Nell surprinse o mișcare la ușă și se dădu laoparte. Dar nu suficient de departe cât să nu mai audă.

–Ai grijă de tine! Îți urez să fii fericită. Of, la naiba! Fii binecuvântată, Jane!

–Bine...

Se auzi cum cineva se smiorcăie cu zgomot.

–Îmi pare rău, sincer. Îmi pare rău că te las baltă așa. Dar Tim trebuie să facă asta, iar eu trebuie să fiu cu el. Așa că... O să-mi fie dor de tine, Mia. O să-ți scriu.

Nell reuși să se ascundă în spatele rafturilor tocmai când o femeie înlăcrimată dădu buzna pe ușă și coborî în fugă scările.

–Ei, asta chiar că-i nemaipomenit!

Nell trase cu ochiul și clipi automat, de admirație.

Femeia care stătea în pragul ușii era uluitoare. Nimeni nu ar fi putut s-o descrie cu alt cuvânt. Avea părul des și rebel, de culoarea frunzelor de toamnă. Șuvițe roșii și aurii se revărsau pe umerii unei rochii lungi și albastre, care îi lăsa brațele goale până la brățările de argint care străluceau la fiecare încheietură. Ochii ei, sclipind de furie, erau cenușii ca fumul și dominau un chip impecabil. Pomeți ascuțiți, o gură lată, cu buze pline, date cu ruj roșu aprins. Pielea ca... Nell auzise de piele de alabastru, dar era pentru prima oară când vedea așa ceva.

Era înaltă, subțire ca salcia și perfectă.

Nell se uită înspre mesele din cafenea ca să vadă dacă vreunul dintre clienți era la fel de uluit ca și ea. Dar nimeni nu părea s-o observe nici pe femeie, nici furia ce părea să bolborosească în ea asemenea apei pe foc.

Nell ieși o idee ca să poată vedea mai bine, iar ochii cenușii se mișcară. O țintuiră.

–Bună ziua! Te pot ajuta?

–Eu eram... Credeam... Aș vrea un cappuccino și o supă. Vă rog!

Supărarea sclipi în ochii Mieiei și aproape că o trimise pe Nell înapoi după etajeră.

–Supă pot să-ți dau. Avem cremă de homar astăzi. Mă tem însă că espressoorul mă depășește momentan.

Nell privi către aparatul frumos, din cupru și alamă, și simți un mic fior.

–Mi l-aș putea face singură.

–Știi să folosești chestia asta?

–Cred că da.

După ce stătu o clipă pe gânduri, Mia îi făcu semn și Nell se grăbi să treacă în spatele tejghelei.

–V-aș putea face și dumneavoastră unul, dacă tot am început.

–De ce nu?

„Curajos iepurașul ăsta“, își spuse Mia în sine ea, în timp ce o privea pe Nell lucrând cu espressoorul.

–Ce te-a adus la ușa mea? Ești în plimbare prin zonă?

–Nu. Oh!

Nell roși, amintindu-și de rucsac.

–Nu, doar exploram puțin. Caut ceva de lucru. Și un loc în care să stau.

–Ah!

–Scuzați-mă, știu că nu e politicos, dar am auzit fără să vreau... conversația de mai devreme. Dacă am înțeles eu bine, sunteți într-o mică încurcătură. Știu să gătesc.

Mia privi aburul ridicându-se, ascultă șuieratul.

–Chiar așa?

–Gătesc chiar foarte bine.

Nell îi oferi Mieiei cafeaua cu spumă.

–M-am ocupat de catering, am lucrat într-o patiserie, am fost și chelneriță. Știu cum să pregătesc mâncarea și cum să o servesc.

–Câți ani ai?

–28 de ani.

–Ai cazier?

Un chicot aproape că evadă din gâtul lui Nell. Preț de o clipă, ochii îi dansară plini de viață.

–Nu. Sunt enervant de sinceră, serioasă, de încredere și creativă în bucătărie.

„Nu turui, nu turui!“ își porunci în minte. Dar nu părea în stare să se oprească.

–Vreau o slujbă pentru că mi-ar plăcea să trăiesc pe insulă. Mi-ar plăcea o slujbă aici pentru că-mi plac cărțile și mi-a plăcut, ei bine, mi-a plăcut senzația locului din clipa în care am intrat.

Intrigată, Mia își lăsă capul într-o parte.

–Și ce ai simțit?

–Posibilități.

„Excelent răspuns“, își zise Mia.

–Crezi în posibilități?

Nell stătu pe gânduri.

–Da. N-am avut încotro.

–Poftim?

O pereche se apropie de teighea.

–Vrem două mocha cu gheață și două ecleruri.

–Desigur. O clipă, vă rog!

Mia se întoarse spre Nell.

–Ești angajată. Găsești un șorț în spate. Discutăm detaliile ceva mai târziu.

Sorbi din cappuccino.

–Foarte bun! adăugă ea și se dădu laoparte. Oh, cum te cheamă?

–Nell. Nell Channing.

–Bun-venit pe insula Trei Surori, Nell Channing!

Mia Delvin conducea Cafeneaua cu Cărți la fel cum își ducea și viața. Cu un stil născut din instinct și, în cea mai mare parte, pentru amuzamentul personal. Era o femeie de afaceri pricepută și îi plăcea să facă profit. Dar întotdeauna în condițiile ei.

Ignora ce o plictisea. Urmărea ce o intriga.

În acest moment, o intriga Nell Channing.

Dacă Nell ar fi exagerat atunci când își prezentase calitățile, Mia ar fi dat-o afară la fel de repede cum o angajase și fără nici un regret. Dacă ar fi avut chef, poate că ar fi ajutat-o să găsească de lucru în altă parte. Dar asta nu i-ar fi luat mult timp, nici nu i-ar fi afectat afacerea.

Ar fi făcut acest lucru numai pentru că ceva o atrăsese la Nell, din clipa în care ochii aceia mari și albaștri îi întâlniseră pe-ai ei.

Inocență rănită. Asta fusese prima ei impresie, iar Mia credea în totalitate în primele ei impresii. Și competență, își spuse Mia, deși stătea cam prost la capitolul încrederii în sine.

Totuși, după ce-și pusese șorțul și începuse să lucreze în cafenea, Nell păruse să stăpânească și acest aspect.

Mia o urmări pe parcursul după-amiezii, observă cum se descurca cu comenzile de mâncare, cu clienții, cu casa de marcat și cum părea să fie absolut stăpână peste misteriosul espressor.

„Trebuia s-o învioreze puțin“, hotărî Mia. Oamenii nu erau prea pretențioși aici, pe insulă, dar blugii vechi erau cam prea posaci pentru gusturile personale ale Miei.

Mulțumită pentru moment, Mia se întoarse în bucătăria cafenelei. O impresiună să constate că mesele de lucru și aparatele erau curate. Jane nu reușise niciodată să fie o bucătăreasă ordonată, chiar dacă pregătea cea mai mare parte a produselor de patiserie la ea acasă.

–Nell?

Luată prin surprindere, Nell tresări și se răsuci ca un arc din fața aragazului, unde curăța butoanele. Obrajii i se îmbujorară în clipa în care se uită la Mia și la tânăra de lângă ea.

–N-am vrut să te sperii. Ea este Peg. Servește de la 14.00 la 19.00.

–Oh. Bună.

–Bună. Doamne, nu pot să cred că Jane și Tim pleacă așa, pur și simplu! La New York!

Peg părea ușor invidioasă. Era micuță și vioaie, cu o claie de păr cârlionțat decolorat până ce devenise aproape alb.

–Jane făcea niște briose cu afine senzaționale.

–Da, asta este. Jane și briosele ei nu mai sunt aici. Trebuie să discut cu Nell acum, așa că te las pe tine să te ocupi de cafenea.

–Nici o problemă. Vorbim mai târziu, Nell.

–Ce-ar fi să mergem în biroul meu? O să discutăm detaliile despre care-ți spuneam. Cafeneaua este deschisă de la 10.00 la 19.00 pe timp de vară. Iarna reducem programul și închidem la 17.00. Peg preferă tura de după-amiază. Îi plac petrecerile și nu este o persoană matinală. În orice caz, pentru că începem să servim de la 10.00, am nevoie de tine aici de dimineață.

–Nu mă deranjează câtuși de puțin.

Urcă încă un rând de scări în spatele Miei. Nu fusese atentă, își dădu seama Nell. Cu câteva luni în urmă, nu i-ar fi scăpat nici un detaliu. Ar fi verificat spațiul, ar fi notat ieșirile în mintea ei.

Să se relaxeze nu însemna să devină neglijentă, își aminti. În orice clipă, trebuia să fie pregătită să fugă din nou.

Trecură pe lângă o cameră mare ce servea drept depozit, plină de etajere încărcate cu cărți până la refuz, apoi intrară pe o ușă în biroul Miei.

Biroul vechi, din lemn de cireș, i se potrivea, își spuse Nell. Și-o imagina pe Mia înconjurată de bogăție și frumusețe. Erau flori aici și plante vesele, bucățele de cristal și pietre lustruite așezate în boluri. Pe lângă mobila elegantă, în birou erau un computer de ultimă generație, un fax, dulapuri pentru dosare și rafturi pentru cataloage. Mia făcu semn spre un scaun, iar ea se așază pe cel din spatele biroului.

– Ai petrecut câteva ore în cafenea, așa că ai văzut cam cu ce ne ocupăm aici. În fiecare zi avem un sendviș special, supa zilei, o gamă restrânsă de sendvișuri alternative. Două sau trei tipuri de salate reci. Pateuri, fursecuri, briose, biscuiți. În trecut, am lăsat alegerile de meniu în seama bucătarului. E în regulă și pentru tine?

– Da, doamnă.

– Te rog, nu sunt decât cu un an mai mare decât tine. Spune-mi Mia! Până când vom fi sigure că o să meargă, aș prefera să aprob meniul pentru următoarea zi.

Scoase un set de hârtii din sertar și i-l întinse peste birou.

– Ce-ar fi să scrii aici cam ce idei ai pentru mâine?

Panica voia să se strecoare în ea, să-i facă degetele să tremure. Nell trase adânc aer în piept, așteptă până își simți mintea calmă și limpede, apoi începu să scrie.

– În acest moment al anului, cred că ar trebui să ne axăm pe supe ușoare. *Consommé*¹, cu ierburi aromatice, salată de tortellini, de fasole albă și creveți. Aș face un sendviș de pui picant în lipie și o variantă vegetariană, dar trebuie să văd mai întâi ce se găsește la vremea asta. Pot să fac tarte, din nou, în funcție de ce fructe găsesc de cumpărat. Eclerurile se vând bine, pot să fac și eu. Tort cu șase straturi de cremă și ciocolată. Briose senzaționale cu afine, dar și cu nuci. Am văzut că se termină *biscotti* cu alune. Biscuiți? Nu dai greș niciodată cu bucățelele de ciocolată. Sau cu nuci macadamia. În loc de al treilea tip de biscuiți, aș prefera negrese. Fac niște negrese irezistibile, cu trei straturi de beza.

– Cât de mult poți să faci aici?

– Totul, presupun. Dar, ca să poți servi produsele de patiserie și briosele de la 10.00, va trebui să mă apuc de pe la 6.00.

– Dacă ai avea propria bucătărie?

– Oh...

Ce fantezie frumoasă!

– Aș pregăti o parte din meniu cu o seară în urmă și aș băga totul în cuptor dimineța, ca să fie proaspăt.

– Aha! Câți bani ai, Nell Channing?

– Suficienți.

– Nu fi înțepată, o sfătui scurt Mia. Pot să-ți dau 100 de dolari în avans. Dintr-un salariu de 7 dolari pe oră, pentru început. O să notezi în fiecare zi orele petrecute la cumpărături și gătit. Toate cheltuielile pentru mâncare le vei trece în contul cafenelei. Vreau toate chitanțele, din nou, zilnic.

Când Nell deschise gura ca să vorbească, Mia ridică doar un deget subțire, cu unghia dată cu oă roșie.

– Așteaptă! Mă aștept să servești și să strângi mesele când e aglomerație, să ajuți clienții în alegerea de cărți pe etajul tău, atunci când nu muncești. Ai două pauze de jumătate de oră, duminica liberă și o reducere de angajat de cincisprezece la sută pentru ce cumperi de la noi, fără să intre aici mâncarea și băutura care, dacă nu te lăcomești, sunt din partea casei. Mă urmărești până acum?

– Da, dar eu...

– Bun. Eu sunt aici în fiecare zi. Dacă ai vreo întrebare sau vreo problemă cu care nu te descurci, vino la mine. Dacă nu sunt disponibilă, du-te la Lulu! O găsești de obicei la parter și le știe pe toate. Pari suficient de isteată cât să te prinzi repede. Dacă nu știi un răspuns, nu te teme să întrebi. Acum, spuneai că îți cauți un loc în care să stai?

– Da.

Nell se simțea parcă luată pe sus de un vânt puternic, pornit din senin.

– Sper să...

– Vino cu mine!

Mia scoase un rând de chei dintr-un sertar, dădu scaunul în spate și se strecură pe lângă birou – avea niște pantofi superbi, cu tōc cui, observă Nell.

Odată ce coborâră la parter, se duse țintă spre ușa din spate.

– Lulu! strigă Mia. Vin în zece minute!

Simțindu-se stângace și caraghioasă, Nell ieși în urma ei pe ușa din spate, într-o grădină micuță, pavată cu dale de piatră. O pisică neagră

¹ Supă bogată, aromată și foarte limpede, regăsită adesea în meniurile restaurantelor cu pretenții (n.tr.)

uriasă se lăfăia la soare pe una din ele. Deschise leneșă un ochi auriu și strălucitor în clipa în care Mia păși sprintenă peste ea.

– Ea este Isis. N-o să-ți facă probleme.

– E foarte frumoasă. Tu ai aranjat grădina?

– Da. Nici un loc nu e acasă fără flori. Oh, nu te-am întrebat – ai cu ce să te deplasezi?

– Da, am o mașină. Deși nu știu cât o să mă mai pot deplasa cu ea.

– Asta e bine. Nu trebuie să mergi prea departe, dar ar fi destul de greu să-ți cari toate cumpărăturile până aici în fiecare zi.

La marginea parcelei făcu stânga și, cu același pas sprinten, trecu prin spatele unor magazine, vizavi de niște căsuțe frumos îngrijite.

– Domnișoară... Îmi pare rău, nu-ți știu numele de familie.

– Develin, dar ți-am zis să-mi spui Mia.

– Mia. Sunt recunoscătoare că m-ai angajat. Că-mi dai o șansă. Și-ți promit că n-o să-ți pară rău. Dar... pot să te-ntreb unde mergem?

– Ai nevoie de un loc în care să stai. Făcu dreapta, se opri și arătă spre ceva. Cred c-o să meargă.

De cealaltă parte a străduței înguste era o căsuță galbenă, ca o rază veselă de soare, la marginea unui pâlci de copaci oprți din creștere. Obloanele erau albe, la fel și veranda îngustă. Și aici erau flori, ce păreau prinse într-un dans vesel al culorilor de vară.

Era situată ceva mai departe de drum, pe o peluză pătrată, cuibărită între copaci și scaldată în lumina soarelui.

– Asta-i casa ta? o întrebă Nell.

– Da. Pentru moment.

Zdrăngănind cheile, Mia o apucă pe poteca de piatră.

– Am cumpărat-o primăvara trecută.

Fusese nevoită s-o cumpere, își aminti Mia. O investiție, așa își spusese. Deși ea, femeie de afaceri până în măduva oaselor, nu făcuse încă nici un efort ca s-o închirieze. Așteptase, la fel cum înțelegea că așteptase și casa.

Descuie ușa din față și se dădu laoparte.

– A fost binecuvântată.

– Poftim?

Mia dădu doar din cap.

– Bun-venit!

Mobila era puțină. O canapea simplă care avea disperată nevoie de o tapiserie nouă, un fotoliu cu pernele adâncite, câteva mese.

– Câte un dormitor de-o parte și de cealaltă, deși cel din stânga ar fi mai potrivit pentru un birou sau cameră de lucru. Baia e micuță, dar încântătoare, iar bucătăria a fost modernizată și are tot ce-i trebuie.

E chiar în spate. Am lucrat eu ceva la grădină, dar are nevoie de mai multă îngrijire. Nu există aer condiționat, dar soba merge. Și o să te bucuri că merge și șemineul, în ianuarie.

– E minunată!

Neputând să reziste, Nell începu să se plimbe prin casă, băgând capul în dormitorul principal, unde găsi un pat drăguț cu tăblie albă, din fier.

– Parcă-i o căsuță dintr-o poveste! Cred că-ți place la nebunie să locuiești aici.

– Nu locuiesc eu aici, ci tu.

Nell se întoarse încet. Mia stătea în mijlocul încăperii micuțe, cu mâinile împreunate, cu cheile în palmă. Razele de lumină intrau prin cele două ferestre din față și părul părea că-i luase foc.

– Nu înțeleg.

– Îți trebuie un loc în care să stai. Eu am un loc. Eu locuiesc pe stânci. Îmi place mai mult acolo. Asta e casa ta, deocamdată. Nu o simți?

Nell nu știa decât că se simțea fericită și moartă de frică în același timp. În clipa în care intrase în casă își dorise să se întindă și să se așeze, exact ca pisica aceea care lenevea la soare.

– Pot să stau aici?

– Viața ta a fost grea, nu-i așa? murmură Mia. Atât de grea, încât tremuri în fața norocului. O să plătești chirie, pentru că nimic de valoare nu vine gratis. O să vedem cât îți opresc din salariu. Hai, aranjează-te! Va trebui să te întorci la cafenea, să semnezi contractul și alte de-astea. Dar poate să mai aștepte până mâine. Piața Insulei e cea mai bună sursă pentru ingredientele de care ai nevoie pentru meniul de mâine. O să-i anunț pe cei de acolo că vii, ca să poți trece totul în contul magazinului. Oalele, cratițele și tigăile le iei pe cheltuiala ta, dar o să amân asta până la sfârșitul lunii. Mă aștept să te văd, cu tot cu creațiile tale, mâine la ora 9.30 fix. Veni și lăsa cheile să cadă în mâna amortită a lui Nell. Ai întrebări?

– Prea multe ca să știu de unde să încep. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Nu-ți irosi lacrimile, surioară, răspunse Mia. Sunt prea prețioase. Va trebui să muncești din greu pentru ce primești.

– De-abia aștept să încep. Nell întinse mâna. Mulțumesc, Mia.

Mâinile lor se atinseră. O scânteie ieși albastră ca o flacără și dispăru la fel de repede. Râzând pe jumătate, Nell se trase înapoi.

– Probabil că e multă electricitate în aer.

– Da, e ceva. Bun-venit acasă, Nell!

Mia se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Mia!

Emoția i se strânsese în gât, într-un nod dureros.

-Am spus că pare o căsuță din povești. Înseamnă că tu ești zâna mea fermecată.

Zâmbetul Miei era strălucitor, râsul jos, cald și plin.

-O să afli curând că nu-s nici pe departe așa ceva. Sunt doar o vrăjitoare cu simț practic. Nu uita să-mi aduci bonurile, mai zise, apoi închise fără zgomot ușa în spatele ei.

2

Satul, hotărî Nell, aducea cu Brigadoon, în viziunea lui Nathaniel Hawthorne. Își îngăduise o vreme să-l exploreze, înainte să se ducă la cumpărături. De câteva luni, își tot repeta că e în siguranță. Că e liberă. Însă abia acum, plimbându-se pe străzile frumoase cu casele lor drăgălașe, trăgând în piept aerul sărat, ascultând vocile aspre din New England, se simțea pentru prima oară în siguranță. Și liberă.

Nimeni nu o cunoștea, dar aveau s-o cunoască. Aveau s-o cunoască pe Nell Channing, bucătăreasa isteată care locuia în căsuța cea mică din pădure. Urma să-și facă prieteni aici, o viață. Un viitor. Nimic din trecut n-avea s-o atingă aici.

Într-o bună zi, avea să facă la fel de mult parte din insulă ca și oficiul poștal micuț, din lemn, cu vopseaua lui gri decolorată. Sau ca și centrul turistic, făcut din pietre vechi, înghesuite una peste alta. Sau ca docul solid, unde pescarii își aduceau captura zilnică.

Pentru a sărbători, își cumpără niște clopoței de vânt în formă de steluțe, pe care îi văzu în vitrina unei prăvălii. Era primul lucru pe care și-l cumpăra pentru plăcerea personală în aproape un an.

Își petrecu prima noapte pe insulă în patul minunat, învăluită în fericire, ascultând stelele fremătând și marea respirând.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, nerăbdătoare să înceapă. În timp ce supă zilei fierbea, întinse coca pentru produsele de patiserie. Cheltuise toți banii pe care îi avea, inclusiv aproape tot avansul pe care îl primise din salariul pe următoarea lună, pe ustensilele de bucătărie. Nu conta. O să aibă ce era mai bun și-o să producă ce era mai bun. Mia Devlin, binefăcătoarea ei, n-o să aibă vreodată vreun motiv să regretă că o primise.

Totul în bucătărie era exact așa cum își dorea. Nu așa cum i se spusese că trebuie să fie. Când o să aibă timp, o să se ducă la grădina mare din centrul insulei, ca să-și ia ierburi aromatice. O să planteze